

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)
SSN Andrzej Stępka

Protokolant Kinga Sternik

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Pawła Blachowskiego
w sprawie **Z. Z.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 kwietnia 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę oraz w przedmiocie kasacji wniesionej przez
prokuratora na niekorzyść

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 30 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 241/19,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt III K 7/17,

p o s t a n o w i ł

**1. na podstawie art. 432 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. kasację
wniesioną przez prokuratora pozostawić bez rozpoznania, a na
podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 i art. 637a k.p.k.
kosztami sądowymi związanymi z wniesieniem tej kasacji
obciążyć Skarb Państwa;**

**2. oddalić jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną
przez obrońcę, a kosztami sądowymi związanymi z jej
rozpoznaniem obciążyć skazanego Z. Z.**

Zbigniew Puskarski Tomasz Artymiuk Andrzej Stępka

UZASADNIENIE

Wobec oddalenia na rozprawie jako oczywiście bezzasadnej kasacji wniesionej przez obrońcę nie zachodzi konieczność sporządzenia pisemnego uzasadnienia tego rozstrzygnięcia (art 535 § 3 k.p.k.). Zatem niniejsze uzasadnienie tłumaczy jedynie orzeczenie zawarte w pkt. 1 postanowienia.

Orzeczenie o pozostawieniu kasacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego wynika z jej cofnięcia przez prokuratora występującego na rozprawie kasacyjnej i znajduje oparcie w powołanych w pkt 1. przepisach. Nie sprzeciwiała się wspomnianej decyzji treść art. 432 k.p.k., bowiem w przedmiotowej sprawie nie zachodziła jedna z przyczyn wymienionych w art. 439 k.p.k. (przyczyna wymieniona w art. 440 k.p.k. nie odnosi się do orzekania kasacyjnego). Nie zmienia tej konstatacji okoliczność, że zarzutem kasacji było rażące naruszenie przez Sąd odwoławczy artykułu 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., mające istotny wpływ na treść wyroku, polegające na niezasadnym przyjęciu, iż w sprawie objętej wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 22 maja 2019 r., sygn. III K 7/17, w zakresie przypisanych w nim oskarżonemu Z. Z. występów z pkt II i III, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci powagi rzeczy osądzonej wynikająca z prawomocnego skazania Z. Z. wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 30 maja 2019 r., sygn. III K 2/16.

Niezależnie od tego celowe będzie zaznaczyć, że nie była pozbawiona racji argumentacja przedstawiona w kasacji prokuratora zmierzająca do wykazania, iż umarzając postępowanie z uwagi na powagę rzeczy osądzonej co do części czynów przypisanych Z. Z. przez Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny w Krakowie nie przedstawił przekonującej w tym zakresie argumentacji. Poprzestał bowiem na stwierdzeniu, że ramy czasowe zachowań oskarżonego, za które został on skazany w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie sygn. akt II AKa 16/20, obejmują również część zachowań, o których mowa w niniejszej sprawie oraz że zachowania te również polegały na przywłaszczeniu pieniędzy na szkodę spółki M.. W sytuacji, gdy nie zawsze sama zbieżność czasowa zachowań oraz

identyczny sposób działania sprawcy (nie było zresztą tej identyczności w zachowaniach oskarżonego, który w różny sposób – przelewy z konta spółki w sprawie II AKa 16/20, przyjmowanie gotówki wprost od klientów w niniejszej sprawie – wchodził w posiadanie pieniędzy należących do spółki), decydują o tym, że mamy do czynienia z czynem ciągłym, o którym mowa w art. 12 k.k. (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 2014 r., II KK 325/14; z dnia 4 czerwca 2019 r., IV KK 126/19), zaniechanym przez Sąd Apelacyjny obowiązkiem było przekonujące wykazanie, że w dniach od 26 stycznia 2011 r. do 26 lipca 2012 r. (ramy czasowe zachowań oskarżonego osądzonych w sprawie II AKa 16/20) Z. obejmował jednolitym, z góry powziętym zamiarem wszystkie zachowania polegające na przywłaszczaniu pieniędzy należących do spółki M. W tym względzie prokurator w kasacji w sposób umotywowany przekonywał, że zachowania oskarżonego będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie „nie były objęte jednym (tym samym) z góry powziętym zamiarem, lecz były realizowane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego z nich, lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania, po przekonaniu wybranych klientów spółki do wpłat gotówkowych”. Poczynione uwagi upoważniają do wniosku, że w sprawie można mówić o naruszeniu przez Sąd odwoławczy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., co jednak nie skutkuje faktycznym zaistnieniem uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. i tym samym aktualizacją zastrzeżenia zawartego w art. 432 k.p.k. Zatem należało uznać za skuteczne cofnięcie kasacji przez uprawniony podmiot, wykluczające jej merytoryczne rozpoznanie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. postanowienia.

Zbigniew Puskarski Tomasz Artymiuk Andrzej Stępka

[SOP]

[ał]